

Fa cent cinquanta anys, per anar d'Igualada a Barcelona, s'estava el mateix temps —o potser més i tot— que el que avui necessitem per anar, per exemple, a Tòquio.

Ara bé, l'ansia per tancar un tracte comercial, la il·lusió per retrobar una cara estimada, l'afany per descobrir nous paisatges i noves cultures, el desig de passar uns dies de descans, l'aventura d'obrir-se nous camins... tots aquests sentiments inherents al viatge, no s'han conservat?

La relació espai / temps és objectiva, però la vivència d'aquesta relació, no. Els mitjans de comunicació actuals no tenen res a veure amb els d'abans. Avui fem moltíssims més quilòmetres que els nostres avis i besavis; però els nervis del dia abans de marxar, al moment de tancar l'equipatge, quan et dius «*No em deixo res? Hi és tot?*», no segueixen sent els mateixos?

Text: Maria Enrich Murt. Totes les fotografies estan relacionades amb el tema dels carros i les diligències, del qual es parla en un article d'aquest número.

el fil del temps

panoràmica

gent

la postada
dels llibres

jocs
de
paraules

visual

